

В ЧЕРВОНІЙ САКСОНІІ.

Той-же кореспондент описує далі свою розмову з саксонським прем'єром:

— Др. Цайгнер, саксонський президент міністрів, обіцяв прийняти нас — мене і кореспондента "Іманіте" — в 4 години по обіді. Але він міг прийти аж в 5-й. Спізнення пояснюється досить цікаво: Цайгнера саботують реакційні урядовці, через яких треба "перейти", щоб дістатися до нього. Саботують різні директори в міністерстві, секретарі і навіть... телефонні панночки. Товариші з комуністичної фракції саксонського ландтагу розказували нам, що Цайгнер сам декілька разів жалівся їм, що реакційні урядовці підслушують розмови, які він веде телефонічно і взагалі роблять йому різні перешкоди.

Ми пішли до Цайгнера з одним саксонським комуністом. По дорозі він розказав нам коротко біографію саксонського президента міністрів: йому зараз 38 літ, по фаху юрист, до революції був прокуратором у Ляйпцигу. В с. д. партію Цайгнер вступив тільки в 1918 р., до того часу був "радикальним буржуєм".

— Що ви думаєте про спільну працю з комуністами? У вас-же в цьому відношенні є чималі досвід?

— До цього часу ми працюємо спільно, без яких-небудь поважних непорозумінь. Я думаю, що так-же піде праця й далі. На одні тільки я хотів звернути увагу: члени вашої партії — дуже гарні люди, але надто бистрі. Я придержуюсь принципу, що краще йти до наміченої цілі повільними, але певними кроками. На жаль комуністи не все піддержують мене в цьому відношенні.

З свого боку президент міністрів дає мені декілька питань. Нпрм.: Що думають в Радянських Республіках про "саксонський досвід". Чи цікавляться цим питанням робітники радянської спілки?

Я твердив, що в Радреспубліках за саксонським питанням слідкують з великою цікавістю. Цайгнера мабуть це тишить.

— Так, — каже він — ми переконані великим історичним досвідом, і значіння його можна буде означити аж за якийсь час. В Саксонії вирішується зараз на практиці принципові питання тактики с. д. партії: Коаліція з буржуазією або коаліція і спільна праця з комуністами.

Говорячи це, Цайгнер дивиться у вікно на ріку Лабу (Ельбу). З вікна його кабінету видно гарно один з найбільших мостів, що сполучують Дрезден з перемістами — "Августівський міст". З цього моста влітку 1919 р. (якраз чотири роки тому назад) був скинений в ріку і втопився військовий саксонський міністер соціалдемократ Найрнг. Його кинули в воду інваліди імперіалістичної війни і безробітні.

Вже тоді, в 1919 р. питання коаліції з буржуазією партія була рішене робітниками не тільки в Дрездені, але і в цілій Німеччині. Більшість с. д. лідерів до сьогодні не зробили ще належних висновків. Але деякі всетаки ці виводи зробили. До останніх, без сумніву, належить Др. Цайгнер, міністер-президент Саксонії.

В. С.—скіп.

ЩЕ ПРО ПОБУТ НАЗАРУКА В ВЕНКУВЕРІ.

Не дивлячись на те, що про побут Назарука в Венкувері, як рівнож про дебати, які відбулись між мною а Назаруком дня 23. мая, була вже згадка в "У.Р.В.", іменю в дописи тов. П. Лутчака в ч. 47, я змушений таксамо забрати голос в цій справі. До цього кроку заставляє мене допис, що появилася в "Канадській Фармері" з 21. червня ц. р. п. н. "Большевицький засуд української інтелігенції", якої автор, захищаючи чомусь під псевдонім "М—нак", в багатьох місцях розійшовся з правдою.

Хто такий М—нак, я не буду сушити собі голови. Знаючи однак місцеву українську колонію, заявляю зі спокійною совістю, що допис до "К.Ф." не писав ніхто з Венкуверців, а автором її є як не З. Бичинський, редактор "Раика", який був тут разом з Назаруком, так самий Назарук. І скажу, що я навіть більше схильний уважати автором дописи самого Назарука, тому що Бичинський не був присутнім на представстві, про яке в дописі згадується, ані не був з Назаруком до кінця його побуту в цій місцевості. Однак для мене справа правильного авторства не важна; шль моя опрокити тут неправду, якою послушався автор дописи.

Приступаю по порядку.

Першою неправдою є те, що автор пишучи про слабе місцеве організаційне життя, знає, що найбільшу вину на тов. Поповича, який був тут ще в 1920 році, беручи участь в з'їзді О.В.Ю.

Чи міг т. Попович, крім виголошення лекції, дати розмах організаційному життю за короткий час, будучи до того занятим на з'їзді? — я не вірю і думаю, що не вірити в це і самий автор дописи.

Другою неправдою дописувателя є те, що будучи тов. Попович в часі свого побуту в Венкувері мешкав в готелі, на що видав нібито гарний грш. Правдою натомість є, що тов. Попович через цілий час мешкав у тов. Свідерського під ч. 793 Georgia St. E. в одній кімнаті з тов. Свідерського і на доказ цього я можу кожної хвилини представити писемні заяви людей, які знають про цю справу. Чому причепив автор дописи тов. Поповича як явного плато, мені не дивно, — адже подібний напад на него був недавно і в редакційній статті "У. Г.", де так само показувалося на "большевицьку шифу", яка видко не дає спати чорносотенним редакторам. Ці "заклиди" є такі гупі, що про них не осплатиться говорити. В їх серйозність не вірять навіть ті, що їх пишуть і містять по газетам.

Ціль автора дописи була нібито боронити інтелігенцію, проти якої я виступив отверто в присутності її представника Назарука. Автор дописи представляє справу в той спосіб, що будучи я виступив взагалі проти інтелігенції, в той час як справа малась противно.

Виступаючи проти української інтелігенції, я поділив її на два табори. До одного табору я зачислив її безхарактерну інтелігенцію з буржуазною ідеологією, яка вийшла з попівських, адвокатських, професорських та кулацьких синів, та з тих, які хоч вийшли з простого люду, але злучилися з нею. До другого табору я зачислив ту чесну інтелігенцію, яка піднеслась вище контрреволюційного "ідеалу" і свої здібності і час віддавала і віддає на піднесення трудового народу. До тих інтелігентів я зачислив Драгоманова, Павлика, Франка молодших літ і цілий ряд інтелігентів з молодого покоління, які в своїй праці для трудового народу стрічалися з перешкодами не тільки зі сторони "власних мушкетерів", але найбільше зі сторони українських попів, докторів, адвокатів та професорів типу Романчука, К. Левицького, Петрушевича і їм подібних, які були зорганізовані в міщансько-кулацьких партіях, прим. націонал-демократичній, а в останніх часах і в радикальній та християнсько-супільній. І тому в своїм твердженні я не бачу жадної нечесності. Я виступав і буду виступати проти інтелігенції ворожої моєї класі, тому-що так само поступають мої класові противники в відношенні до інтелігенції моєї класі. Доказом того є самий автор дописи в "К.Ф.", який старанісь про людське око боронити інтелігенцію перед "большевицьким засудом" нібито в формі загальній, безсторонній, не втернів, щоб не зрадити себе та не кинути каменем за вугла в сторону інтелігенції моєї класі тов. Поповича. Коли я виступав і виступаю проти інтелігенції ворожої моєї класі, я роблю це отверто, свідомий відповідальності за свої виступи. В добавок я дав і даю Назарукові всі можливості оборонити ту інтелігенцію, коли він може це зробити, а мій класовий противник виступає проти інтелігенції моєї класі ховаючись під псевдонім "М—нак", забуваючи, що такий спосіб сам Назарук називає низьким як в відношенні до дописувателя, так і редакції, яка містить напад підписаним псевдонімами.

Щодо "большевицької шифи", так цей "заклид" такий гупий і низький, що шода часу над ним застановаються. Робота, яку зробило свідоме українське робітництво і фермерство в останніх роках, найкраще свідчить, що ми не дуримо жадною "шифою" ані себе, ані других. А если автор не бачить тьх Укр. Роб. Домів, побудованих могозольно працею українського робітництва та фермерства, если він не знає про ті кільканицятися тисячі зборки як на поміч голодуючим на Радянській Україні, так і на поміч революційному рухови в Східній Галічині — так бідний він на голову, дуже бідний. (Оправдання з інших "заклидів", ще дурніший як історія з "шифою", редакція на свою руку пропускає, бо-же не можна оправдуватися перед "міністерською" сконкою з того, що не заслуго перед нею на оправданні).

Далше пише автор, що на місцеві етендах можна дістати такі українські часописи, як "У.Г.", "К.Ф." і "У.Р.В." А я тверджу, що тут опит закралась брехня, бо "К.Ф." нема ні на однім етенді, так як ніхто не хотів його купувати і мені самому приватною дорогою приходилось діставати "К.Ф.", щоби перечитати допис. "У.Г." на етендах є, однак розходиться його небагато.

Згадаю ще тут оце. Мене дивує, що автор дописи описуючи життя тутошньої української еміграції, не згадав ні одним словом про недавній побут в Венкувері одного типу Іліницького-Будника, бувшого келарського попа і лідера тамошних "патріотів" з Тов-а "Бозн", який лишив за собою "гарні сліди", де тільки повернувся. Видко, що панове патріоти не дуже люблять популяризувати "подвиги" своїх генералів типу Іліницького.

На цім кінці першу частину своєї дописи. В слідуючій частині "У.Р.В." приступлю до опрокиття неправди, яка "закралась" в дописи "К.Ф." про мої дебати з Назаруком.

ПАТРІАРХ ТИХОН НА ВОЛІ.

Патріарх Тихон, як відомо, був арештований і суджений радянською владою за контрреволюційну діяльність. Але 26. червня ц. р. Тихон вніс до Верховного Революційного Трибуналу слідуючу заяву:

"Вважаю своїм обов'язком заявити слідуюче: будучи вихованим в монархістичному оточенні і знаходячись під впливом протирадянських осіб, я дійсно був настроєний ворожо проти Радянської Влади, при чому моя ворожість доходила часами до активних виступів, як напр. відозва проти Берестейського миру, прокляття Радянської Влади в 1918 р., відозва проти декрету про забирання церковних цінностей на голодних 1922 р.

Признаючи правильність рішення суду про притягнення мене до відповідальності, я розкаююся в злочинах проти державного устрою і прошу Верховний Революційний Трибунал амінути мою кару, то значить — виволонити мене з під сторю.

Від сьогодні я не ворог Радянської Влади. Кінцею і рішучо віддаюся від закордонної і внутрішньої монархістично-білогвардійської контрреволюції".

Так заявив дотеперішній патріарх Тихон, а по правді Бєлявн. Виволонення Тихона з тюрми викликало величезне розчарування в кругах контрреволюційного світу. Всі з насолодою ждали як найбільшої карі, щоби на цему будувати дальші інтриги проти робітничо-селянської федерації.

В свій час в заграничних кругах була піднята широка кампанія "на користь Тихона", з боку католицьких, лютеранських і протестантських елів. Розуміється, всі вони руковдичили нечесними рукамі і нечесними цілями. Вони мали на оці Тихона не як людину, і не як Тихона — патріарха. Задачі, які ставила собі ця пропаганда мала інший характер: характер інтервенції у внутрішні справи радянських держав. Не милосердя або права заявили "оборонці" Тихона. Вони обурювалися на радянську державність, на судові органи, не допускаючи права революційного суду.

Але, як грім ударила заява Тихона. Він відрізав від контрреволюції. Ціла сітка хитро-мудрих планів католиків, протестантів і лютеранів в цілому світі — одним цим ударом знищена. Тихона оснободили від сторюжі і тепер доведеться судови розглядати справу не "намісника Христа", російського папи, а громадянина Бєлявн, за яким рахуватися цілий ряд злочинств проти нового революційного порядку, злочинств зроблених переважно при виконанні виключних обов'язків патріарха, ще до установлення твердих форм його життя. І ці умовина, що громадянин Бєлявн в повності признав неправильність та брехливість своєї праці — буде значним аргументом в руках оборонців.

Як дїйшов Тихон-Бєлявн до свого нового погляду — розкажимо? Він відомий, як людина заціяної волі і твердих переконань, і ці свої здібности не раз проявив будучи в Америці і в час архієпископування в Ярославлі і Ростові, та будучи патріархом.

Його відречення від контрреволюції — не знак слабости, а знак сили. Про зраду, яку приготували йому, Тихону — людині і Тихону-патріархови, його непрошені "оборонці", йому було без сумніву відомо. Цю зраду Тихон-людина можливо зис би і мовчазно простив би. Але зраду по відношенню до патріарха, він, мабуть не міг і зрозуміти, чого ранше не міг зрозуміти, будучи в сабї патріарха — що він став забавкою в руках релігійних і політичних інтригантів, яким церква, догма і сан, едужать тільки для досягнення користних світських цілей.

По правді заява Тихона має велике значіння, бо вона виріває "релігійну" підкладку всіх реакційних організацій і виступів, та вносить в справу православної церкви ясність і означеність, які були необхідними для вирішення цього питання.

Розуміється, ніхто з свідомих, не задрманених релігією людей, не лікує, мовляв, патріарх Тихон признав Радянську владу і, попросив помилування, признаючи свої злочинства. Тихон є собі Тихон і таким залишиться. На штучку він не пішов і заяви не зложив тільки ради виволонення з тюрми, бо цими хитрощами він не може нічого зробити. Будучи контрреволюційним агентом він не був страшний для робітничо-селянського уряду, і хоч відомі були його протидержавні вчинки ще з 1918 року, Тихон новий в тюрму аж 1922 року. Зараз його церковний аїд скинув з патріарха і недавній "намісник Христа" став простим чоловіком.

Але заява Тихона має значіння власне ще й через це, що вона є ознакою безсилости контрреволюційного табору, який стратив всю надію на свою "ставку" і бачить на очах тріумф соціалістичну владу.

По друге, виволонення Тихона, розкавішогося політичного злочинця, кидат гарне світло на революційний суд, який старається зрозуміти об'явлені злочини і поводитись з ними вестакти як з людьми, а не як з собаками. На це вже майстри буржуазні суди.

Зелік М.

ВАЖНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ.

Товариші Фармери! Західний Окружний Комітет і Укр. Роб. Дім в Едмонтоні рішили вислати до поближких місцевостей, де є Фармерські Доми і по місточках Театральний Кружок з представленнями і концертами.

Хто любить штуку і науку, той певно приїде на представлення і концерт Театрального Кружка, щоби хоч раз забути про свої щоденні турботи і при милозвучних медьодіях бодай думкою подинути в свої рідні та милі сторони, де соловейки шебечуть, де в садках пчілки брешуть, де потічок журчить, де нас-все рідше окружає.

Діточа Школа при Укр. Роб. Домі, котра пишаєсь серед слушачів своєю оркестрою та милими діточими голосочками, буде брати участь в цих концертах.

Слідить за оголошеннями, а коли появляється оголошення, то в означений день хай кожний з Вас приїде на це підприємство.

Дітей пускаєсь безплатно, щоби вони мали нагоду побачити і почути своїх маленьких товаришів і товаришок.

З товаришарним привітом, Заряд З.О.К. і У.Р.Д. в Едмонтоні.

(Печатка.)

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
одиноку українську робітничу газету в Галичині

"ЗЕМЛЮ І ВОЛЮ"
Виходить раз на тиждень.

Передплата для Канади і Злуч. Держав \$2.00 річно.

Гроші посилайте в регістрованих листі на адресу:
"ZEMLIA I WOLIA",
Lwiv (Lemberg),
ul. Ruska 3, East Galicia.

В СВДО-НАША МОСТИ СИЛА!

НОВА ЦІННА КНИЖКА!

Ми дістали з Європи дуже цінну книжку для кожного свідомого українського робітника і фермера, написану А. Богдановим, п. н.

Початковий Курс Політичної Економії

(В ПИТАННЯХ І ВІДПОВІДАХ)

Є це перша того рода книжка в українській мові. Книжка має 127 сторін дрібного друку в самих питаннях і відповідях. Неодні робітнику, що читав вие матеріали про політичну економію з інших книжок і не міг все зрозуміти, має тепер спомогу вирішати незрозуміле, бо в цій книжці є 300 рижних питань в обсягу політичної економії і довші або коротші відповіді на них.

ЦІНА КНИЖКИ 50 ЦЕНТІВ.

Замовлення і гроші посилайте на адресу:
UKRAINIAN LABOR NEWS
COR. PRITCHARD & MCGREGOR STS.,
WINNIPEG, — — MANTOBA, — — CANADA.

НОВА КНИЖКА! -- НОВА КНИЖКА!

Що тільки появилася з друку і продається дуже цінна книжка для кожного робітника і робітничі п. н.

КАРЛ МАРКС
ЙОГО ЖИТТЯ І ДІЯЛЬНІСТЬ.

Написав Ю. Стеклов.

Книжка вийшла накладом "Космоса" в Берліні, під редакцією Е. Касяненка. Надрукована в жалім вигіднім форматі, на книжковій папері і обіймає 110 сторін друку. Поділена на такі розділи: 1. Роки підготовки. — 2. Вироблення нового світогляду. — 3. Революція 1848—49 року. — 4. Період реакції. — 5. Інтернаціонал. — 6. Сприяння соціалістичному рухови в поодиноких краях. — 7. Дешо про особисте Марксове життя. — 8. Значіння Маркса в науці.

Ціна тільки 25 центів.

Замовлення посилайте на адресу:
UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard & McGregor Sts. — — Winnipeg, Man.

НОВІ КНИЖКИ! --- НОВІ КНИЖКИ!

Товариші! Памятайте, що в свідомості наша сила, а свідомість здобувається з книжок. Кожний робітник повинен збільшити свою бібліотеку і свідомість слідуючими новими книжками:

ЩО ТАКЕ ВСЕСВІТНИЙ СОЮЗ РОБІТНИКІВ — обіймає 80 сторін друку, ціна лише 20 ц.

ПОРАДНИК УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ — написав О. Синявський; 110 сторін друку, ціна 35 ц.

ЧЕРВОНА ЗОРЯ (утопія) — написав А. Богданов; 150 сторін друку, ціна 25 ц.

Замовлення разом з грошіми слати до:
UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard & McGregor Sts., — — Winnipeg, Man.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
одиноку українську робітничу газету на еміграції в Європі

"НАШУ ПРАВДУ"
орган Комуністичної Партії Сх. Галичини.

Виходить раз на тиждень.

Передплата для Америки і Канади вноситься \$2.00 на рік.

Передплату шліть на адресу:
"NASHA PRAWDA"
Postfach 53, Postamt 65,
WIEN, VIII, AUSTRIA.